

Az alidaxi Fekete Lobogó problémája

Raoul Renier

(fórumos anyag)

Az alidaxi Fekete Lobogó hol ötödikként, hol hatodikként van emlegetve a M*-kánonban. Az ellentmondás a következőképpen oldható fel:

Időrendileg valóban ez a Lobogó bukkant fel ötödikként, az alidaxi boszorkánykirálynők azonban ezt politikai számításból eltitkolták. Mégpedig nem csupán úgy, hogy nem doboltatták ki a köztereken: mágikus módszerekkel is elleplezték a Lobogójuk létezését a többi – fekete és vörös – hadúr előtt. Alidaxnak sohasem a nyílt sisakkal való harc volt az erőssége, mindig jobban kedvelte az intrikát és az ármánykodást. Katonailag a városállam nem képvisel jelentős erőt, széles körű befolyását egészen más metodikával szerezte meg és tartotta fenn. Az ilyen politikai játszmákban pedig sohasem árt, ha az ellenfelek – és a szövetségesek – gyengébbnek hiszik az embert a valóságosnál.

Miközben a boszorkánykirálynők bő fél évszázadig eltitkolták, hogy birtokában vannak egy Fekete Lobogónak, megjelent egy újabb Lobogó, méghozzá a harciasságáról híres Davares városában. Davares hercege a maga szempontjából teljes joggal nyilvánította magát ötödik fekete hadúrnak, hiszen az alidaxi Lobogó létezéséről nem tudott.

Aztán jött a hetedik zászlóháború vége és a semendari csata. A fekete hadurak győzelméhez itt nagy mértékben hozzájárult, hogy a harcmezőn a boszorkánykirálynő – mindenki számára meglepetésként – nyíltan kibontotta az alidaxi Lobogóját. A Lobogó mágikus befolyása titokban persze már eddig is a fekete hadurak javára munkálkodott, ám az általános demoralizáló hatásban, amit ez alkalommal a szövetségi erőkre kifejtett, nem volt semmiféle varázslat, csak szimpla tömegpszichológia. A boszorkánykirálynők mindig is mesterei voltak a lélektani hadviselésnek, ráadásul a manőver politikai húzásnak sem volt utolsó. Alidax lényegében kisajátította vele a győzelem érdemét, és rendkívüli mértékben megnövelte ázsióját a szövetségesei előtt.

Az alidaxi Lobogó története később persze ismertté vált, előbb szűkebb, majd egyre szélesebb körökben. A sorszámozás körüli zűrzavar azonban megmaradt: ténylegesen ugyan korábban nyilvánult meg a davaresi (utóbb rowoni) Lobogónál, hordozói azonban csak később vállalták fel nyilvánosan. Ezért hívják hol ötödik, hol hatodik Fekete Lobogónak (természetesen a davares-rowonival együtt).

A rowoni lobogó nyomtalanul eltűnt, nem került a dartoniták kezére. Az orwellánus lobogót viszont Birak gal Gashad valóban elhódította a Kard Testvériségtől, és föl is vette a címei közé a hadúri rangot (ld. Summarium). Ugyanakkor a lobogóhoz nem kapcsolódott hozzá, ettől megvédte őt Bhaer-Shadagg, a csatabárdjában megtettesülő ork hőrosz. Hogy a halála után működik-e ez a felállás az utódaival is, az erősen kérdéses: elszántság és akaraterő tekintetében ugyanis egyikük sem léphet a nyomába.

Erről nem egyeztettem még a többi szerzővel, de csöppet sem lennék meglepve, ha a negyedik Fekete Lobogó a hatodikhoz hasonlóan gazdát váltana, és a jövőben a gro-ugoni ork törzsszövetség hadifőnökét tisztelhetnék fekete hadúrként...

Raoul Renier

Kiegészítések:

Az érvényes kánon szerint a hetedik Vörös Lobogó első gazdáját Jarislavnak (Jarisleifnek) hívták, és dwoon nemes volt ugyan, de nem tagja a naplovagrendnek, és végképp nem a nagymesterük.

Raoul Renier

Ehhez két megjegyzés:

- 1) Az unió szigorúan monoteista ország, az összes lovagrend Ranil-hitű, nem csupán a naplovagok. Ez persze a legkevésbé sem gátolja őket abban, hogy élesen rivalizáljanak és kiakolbóltassák egymást a hatalomból.
- 2) Az ervekkel a dwoonoknak alapvetően nem sok bajuk van, mint szövetséges nemzettel gond nélkül kijönnének velük, csak az a fránya pyarroni hit ne volna! A súrlódások az unió és a többi szövetségi állam között elsősorban vallási síkon jelentkeznek, időnként meglehetősen elmérgedve.

A hadúri lobogók rangsoráról

Kétségtelen, hogy a Fekete Lobogók közül az első kettő (a toroni császáré és a lélekőré) valamelyes elsőbbséget élvez a többihez képest, mivel a fekete hadurak szövetségi rendszere egyértelműen Toron körül kristályosodott ki, vezető hatalma a birodalom. Ugyanakkor még ezt sem lehet teljesen evidenciának tekinteni, mivel a többi hadúr közül egyesek legalábbis hasonló hatalmi nagyságrendet képviselnek, jóllehet érdekeltségeik részben másfelé kötik le őket. Nehezen tudom elképzelni például, hogy Ediomad vagy Enoszuke olyan alárendelt szövetségi szerepben legyen Toronhoz képest, mint mondjuk Alidax vagy Abaszisz.

Ebben a vonatkozásban két további tényező is megfontolásra érdemes:

- 1) A Toront ténylegesen irányító hatalmi elitet a daumyri boszorkányurak alkotják, nekik viszont nincs saját lobogójuk.
- 2) Toron szövetségi rendszerében számos olyan csatlósállam található, amelynek nem jutott lobogó, az ork törzsektől (itt nem csupán a gro-ugoni hatokra gondolok) a dakh köztársaságon és a fidiori boszorkányrenden keresztül az anterai királyságig és a tehysi szövetségig. Ezek közül egyesek lényegesen nagyobb katonai és/vagy politikai potenciállal bírnak a kevésbé jelentős fekete haduraknál (például a megboldogult rowoni hercegnél vagy az orwellánus testvériség nagymesterénél).

Mindebből azt a következtetést vonhatjuk le, hogy a lobogó birtoklása pusztán egy lehetőség, amelyet lehet jól vagy rosszul kihasználni: önmagában nem minősül abszolút hatalmi fokmérőnek.

Másrészről leszögezhetjük, hogy a lobogók számozása – ha az első két feketétől eltekintünk – nem tükröz hatalmi rangsort a hadurak között. Még a feltételezés is abszurd, hogy Davares

városa vagy a Kard Testvériség (ötödik-hatodik, illetve negyedik lobogó) akár legdicsőbb fénykorában vetélkedhetett volna Ediomaddal vagy Enoszukéval (nyolcadik, illetve hetedik lobogó). A számozás egyszerűen az ereklyék megnyilatkozásának időrendjét mutatja, semmi többet.

Még egyértelműbben ez a helyzet, ha az Északi Szövetséget tekintjük. Az első Vörös Lobogó hordozójának itt koránt sincsen olyan egyértelmű vezető szerepe, mint a toroni császárnak, már csupán azért sem, mert Erigow katonai potenciálja nemcsak Toronéhoz képest jelentéktelen, hanem más vörös hadurakéhoz is. Itt legföljebb kiemelkedő politikai presztízsről lehet szó, részint Eligor herceg személyes karizmája okán, részint pedig azért, mert több, amúgy tekintélyes vörös hadúr tökéletesen alkalmatlan bármiféle érdemleges politikai szerepre (Sirenar, a Titkos Szekta, a kalandozók hadura). Ettől függetlenül az a benyomásom, hogy ha a toroni császár üzen valamit az abasziszi nagykirálynak, az többé-kevésbé parancsnak minősül; ha viszont Eligor herceg a tiadlani uralkodóhármassnak, az ettől meglehetősen távol áll.

Ha jobban belegondolunk, teljesen logikus, hogy a lobogók számozása nem takar hatalmi rangsort. A lobogók ugyanis – néhány kivételtől eltekintve – politikai egységekhez kötődnek, márpedig ezeknek a stabilitása, ereje és befolyása a történelem során szükségképpen változik. Mogorva Chei tevékenysége például, amely a legendás népvándorlásban kulminált, kétségkívül végzetesen meggyengítette Ilanort: az elvesztett népességet ugyanis nem lehet egyik pillanatról a másikra pótolni, különösen ha a legéleterősebb és legenergiusabb nemzedékek hagyják faképnél az országot. A magam részéről azon csodálkozok, hogy a hatodik Vörös Lobogó egyáltalán megmaradt a thánok kezében. Bőven lett volna hová átköltöznie, hiszen az Északi Szövetségben is vannak igen jelentős, ám saját lobogó nélküli államok: például Doran, Haonwell, Gianag, Livina, Til Smeddeth és a kalduradi aunok, hogy csak a legismertebbeket említsem.

Raoul Renier

Forrás: A Delta Vision kiadó honlapja, M.A.G.U.S.-kiadványok, Raoul Renier postja, 2008. április
<http://www.deltavision.hu/forum/viewforum.php?id=30>

Netes népszerűsítés és utánközlés:
Fantasycentrum